

Pest, Dec. 13. 1863.

W 513/1172

Kedves barátom!

Remélem hogy az én lépés jó "Könyvesháza" aróta
jobbán van. Adja isten, hogy e levelem, ha nem
is a legvirágzóbb állapotban, de baj és aggodalom
nélkül találjon, és selem!

"Igy, látnik, a szerkesztés örökre elvett tőlünk
— barátidról" írod. Szívesen efelsz a tő. crak,
ugyan így volna? Nem ax! edes Miksa; a
szerkesztés nekem sok galibát okoz, a szerkesztés
sok rosz kedvet semmiért: "de nem vessz el tőled
barátságod. Fogadom, hogy megjobbitom magamat,
és téve nekem elpusztultatlan jó mielőtt nemem,
hát nem nekem: mikor írsz, mennyit írsz; ha
nem időnként kivágok egy-egy fél napot baj,
in kelvőskönyvekből és öntörök e fél nap alatt
minden bulvárokat, a mi tollamra jó. Inie az első
specimen az offajtaból. Most is keríjem?

Hogy Miklós itt járt, azt már fogod tudni, talán
ax is hallottad, hogy kibeküldtünk. Aztal nuu is
keppen kibeküldtünk — csupán neki előre teinie.
Mikor a Kossuthi szerkesztéshez fogtál, őt is fel,
szólítam közzeműködésre; arra ő nekem nem fe,
felt, hanem gúnyosul Gulainál, mely a Részlet Könyve,
pár verse téven Gulainál, mely a Részlet Könyve,
bár kimaradt, Pali nekem akartu arni, de én is
merne kémelet, mondtam, így meg neki elvett, nem
bajja; e ha kijönnek a Kossuthi levelet Gulainál,
nlt is írt egy roszentv" kossuth levelet Gulainál,
arosan egy rövidített, elküldre egyfőre mind a
kossuth, mind a rövidet. A kossuthban axa fejtege,
ti, hogy a történetek után letehetesen neki
valaha kezei nyújtania nekem — nyitvánosan, az
ax oly téren működni, hlt ax én nevem áll. Az
lán meg nem tehetesen, hogy mint "embernek"
megbízasson, de mint írónak — morális tehetesen,
jég. A Codicillában, érved a rövidített levél,
ben, ex anathemát oda működés, hogy ha én ax o
csikkis, mely a Paragi füzetében megjelent, d,
olnava, nyitván kijelentem lapomban, hogy az egész
vissában nem volt igazam, és tőle bouanatos ké,
rek, hlt akkor nem bajja, ha az a vers bejő i
a Kossuthba. Így előmeny után nem hittem, hlt
on valaha lássam az én Miklós barátomat; sajnal
lam a dolgot, de meggyőződésem ellen nem állhat,
lam ki a polengire, mint ő kívánta. Azban Pest

re jött; debb is elmege Gyulaihoz, megmondni, zöte, karagsum
-e en' ő rá nagyon. Pali megmondta neki, hogy de még
egy csöppet sem: egyper csak nyitk az ajtóba, s jön be
Miklós, Gyulaiival. Kisse' el volt fogulva, azt vártam
hogy meg sem ismerem, hogy nem fogadom hívésen:
"Mi ni? Miklós! hová' - e pütyölte?" ez volt első szan-
vam és ölelésére siettem. Ezut szent volt a helye,
"dofz ember" mondta még néhányper; de kerültünk
mindketten a mulatas ismét vna kezére venni. Vagy
két fél napot nálam töltött azon 10-12 naphoz, míg
itt volt - s azt hittem, meg valánk egymán al elged,
ne. Nem tudom, haza őrt-e a türethez farkára, mert
váltig emlegette, hogy nem maradhat tovább mere az
óta a felesége hozzáfogott a türethez; és hogy
elged is vár oda. Vótál-e? mit csináltak? hogy
előztek? Miken emlékezett Miklós rólam? Ez az
a minék kíváncsiyes elhervelési várom kötelezti
válaszodról.

A "stetkei-röseg" meglehet hamarabb teszik rólam
mint gondoltam - de van mégis neki reményem, hogy
8-900 körül csak elkönyg a prenumeráció vala,
meddig. Már a második feleében lezártam annyira,
hogy nem sokat kell számolnom, de már benne va,
kés nélkül new folyathatom. De már benne va,
gyok e okigany elében - s mindent inkább, meg
bizonytalanságaival is többet ér, mint a kövői
"bizonyos" ha ilyen csak a mostani egészreget
és kedvemet megtartja, majd elcsúrom ciavatom
az itélet meg valanddig, soká, azt hittem, így
sem kell. Nagyrantas évet ember vagyok - ily egész,
sőt jó ember nem igen ér másholani öregsé,
get, az 50-60 év kövői világos időskak nagyon
meg próbálja a legény: én sem igen számolok többre,
de azért megyek a magam úján - "többet nékve hátra
mint előre" - s ha én meglessem a napi sétámat, ha
vokar nem kabátom, (ha reggel sikeresen mehetek
oda "hova a főispán sem küldheti maga helyett az
adminisztrátort" elég jókedvű, vagy is elég nyugodt
vagyok, hogy aprólkos teendőimet végzekem; sőt
a múlt évben nagy munkába - megint egy epvri
szilviába - merem fogni, melynek első önálló re,
he Kist vala már a tavasszal, ily réz, mely
több mint 800 négyezer szarabot áll, s nagyobb
mint a Kei Földi öfverése. Kövői én ilyet foka

meg nem kivételtem volna: de a szerkesztés oly
áthagyva, hogy később el lehet csapni, azaz
a véletlenre bízni, — és a közönségnek meg
akkor lesznek legjobban a lap, ha csak így
operkeparódiák. No ha nem ez nem kell igazán jó,
főként nemmi: annyi áll, hogy a heti szerkesztés
bajait el lehet nyerni pár nap is — ha az em,
ben más fontosabb munkára érez inspiráltat.
De fétet is az valami jó dolgot nem csinál,
sám, nem lehet „aufgelegt.”

Hisz bizony, idős úriember, munkára a fustest.
trőig örökre elváltatana” jó! könyörögj egy ki,
cois te is a gazdának, hogy ne, békám meg ek
inleges fétet alatt: s akkor igértem, hogy a jövő
nyáron módjára epeem egy kirándulásra Han,
vára! Pár héig Gyulai elválti a dolgot: miér
ne mehetnék én te pár hére hűvösre, főni
meg egy keveret Gömör, itt az a legjobb, és viszont,
támi benneteket, mielőtt a főnébb Kiskármánban
nehány év tevelnek! Adjon isten akkorra (addig
is perke) mehetek jó egészséggel, bő remissel ké,
coeguerő tavaszt, és olyan kedvet, hogy lassacskán
öregesen elpisárhastunk egymás mellett. (Lányom
már nincs; Laci fiom eleng is felkereshet;
a felvidék követhetik úgy is jövő nyári beutakait,
ra (tavaly Erdélyt az idén a dunántúli s alföldi
répkeket utazta be) — jövőre, ha egészségre lesz,
nem sok birtoklás kell neki, hogy művelje és
felvő magyarországi beutakolásával töltse. Így
hát csak ketten lennénk, az öreg anyókonnal,
kik hűvösre kirándulnánk: épen annyian, hogy
el mulasszunk — párosával. Jó lesz-e?

(Jutiskárdi gyakran kapunk levelet: tele van
mind gazdálkodási szorgalmakkal teirásával; s a
mink hangulatából ki lehet venni, s a mink Laci
is rólok referált — meg van elgondolva egész a boldog,
sázig. Leve igen derék fiait ember: pap a mennyi
re kell, világi ember a mennyire kell, sőt a ra,
jüngabig jereu. Jutiskának a hűvös nap alatt té,
fel folytan támadtak volt Kélelyei maga iránt
(terre exeloznam volt egy tevelenken) De így látszik
hogy azok kikélelesen elemjések a hűvöséggel;
s nem is rólok egyebek társai kulságos scrupolo,
vitas álmainál. Még mi öreget nem támadt öltet;

